

Underbilag til spørgsmål 14.

FÆLLESRÅDET FOR DE SAMARBEJDEDE GRUNDEJERFORENINGER I GENTOFTE KOMMUNE

Den 5. juni 1973.

Vedrørende lovforslag nr. 231, om ændring af ligningsloven.

Ved boligforliget i 1966 blev parcelhusenes lejeværdi over en 8-årig periode forhøjet ca. 100 pct., medens huslejeniveauet i den ældre boligmasse i samme periode blev forhøjet med ca. 60 pct.

Siden 1966 er boligudgiften, navnlig for parcelhuse, steget som følge af forøgede grundskatter til amt og kommune, en stigning, der for de fleste parcelhuse i hovedstadsområdet har været kraftigere end for lejlighederne.

Tilsvarende har også de stigende vedligeholdelsesudgifter medført en betydelig forøgelse af boligudgiften for parcelhusejerne. Det faste parcelhusfradrag på 1 pct. af ejendomsværdien og maksimalt kr. 2.000 er ikke tilstrækkeligt. Den anførte maksimumgrænse betyder, at der allerede eksisterer en progression, idet skatten for parcelhuse over 200.000 kr. ejendomsværdi er 1 pct. højere for den del af værdien, der ligger over denne grænse.

Forslaget til ændring af ligningsloven vil forstærke og videreføre den uret, der allerede er begået overfor parcelhusejerne:

- A. Der foreslås en forøgelse af parcelhusenes lejeværdi over 3 år på 80-100 pct., medens lejeforhøjelsen i henhold til lovforslag nr. 233 i den samme periode gennemsnitligt skønnes at blive 10-20 pct.
- B. Forslaget indebærer en kraftig forhøjelse af skattebyrderne for parcelhuset — den af befolkningens flertal foretrukne boligform.
- C. En sådan skatteforøgelse rammer borgerne på en tilfældig og ulige måde, fordi:
 - 1) Nogle har store familier og bor derfor i store huse.

- 2) Nogle — ofte ældre mennesker — ønsker at blive boende på et sted, de holder af, hvor de føler, de hører til — selvom ejendomsværdien stiger.
- 3) Nogle har et krævende arbejde og udfører en betydelig indsats og har derfor behov for en god og centralt beliggende bolig.
- 4) Folk, der er nødt til at bo nær hovedstaden eller andre store byer med de relativt højere ejendomsværdier, rammes langt hårdere end folk, der bor i tyndere befolkede egne med lave ejendoms- og grundværdier. Forslaget betyder altså i realiteten en særbeskatning af folk, der er nødt til at bo i bestemte områder.
- 5) For alle gælder, at det er vanskeligt og kostbart at skulle skifte bolig som følge af en exorbitant stigning i parcelhusskatten. Tvangsforflytning af borgere, hvis indkomster er utilstrækkelige til at opfylde en forøget boligskat koster ikke blot flytteudgifter, mægler, advokat og stempel, men også den særlige 2½ pct. afgift på ejendomssalg.
- 6) En dyr bolig er på ingen måde udtryk for borgernes skatteevne — tværtimod — ofte har folk i dyre boliger langt færre penge til bl. a. valuta-krævende luksusforbrug, end folk i billigere boliger.
- 7) En udvidelse af skatteprovenuet ved en forøget parcelhusbeskatning — eller blot en flytning af skattetrykket fra indkomstskat til boligskat er en asocial beskatning af befolkningens boligforbrug og dermed dens trivsel. En sådan forbrugsskat er særlig